

“НАТО у ситуацији са Либијом жели да прошири своју одговорност ван граница Европе”, изјавио је руски представник у Северноатлантској алијанси Дмитриј Рогозин поводом сазивања ванредног састанка Савета НАТО услед ситуације у Либији. Кључна је изјава Дмитрија Рогозина у којој он наводи да су последњи догађаји у овој земљи повод да алијанса преко идеје мира покуша да се стационира у Северној Африци. Рогозин сматра да је наведени корак експеримент који не може да се допадне свима чак ни унутар НАТО [\[1\]](#). Ипак, ни бомбардовање СРЈ није наишло на одушевљење свих чланица поменутог савеза али се оно ипак догодило. Осим тога, довољан показатељ спремности снага САД да евентуално војно потпомогну рушење Моамера Гадафија говори и чињеница да су значајне америчке поморске снаге, на челу са носачем авиона, упућене ка Средоземљу. [\[2\]](#)

Једногласно увођење санкција режиму Моамера Гадафија од стране Савета безбедности УН [\[3\]](#) довољно говори о томе да је Гадафи остао без савезника у свету, али санкције, као и увек, неће погодити само његов режим већ и обичан народ Либије за чији се хуманитарни статус тако “искрено” залаже међународна заједница и УН. Одлука о увођењу санкција наступила је готово аутоматски јер међународна заједница није послала ниједну независну комисију која би утврдила истинитост извештаја светских медија о масовном кршењу људских права и злочинима против цивила.

Једногласно увођење санкција режиму Моамера Гадафија од стране Савета безбедности УН довољно говори о томе да је Гадафи остао без савезника у свету, али санкције, као и увек, неће погодити само његов режим већ и обичан народ Либије за чији се хуманитарни статус тако “искрено” залаже међународна заједница и УН.

Иако на одлуку о увођењу санкција нисмо морали да чекамо, одлука о војној “хуманитарној” интервенцији ће ипак морати да сачека крајњи исход сукоба у Либији упркос томе што евентуална интервенција сваким даном постаје све извеснија и то не само зато што су САД извршиле позиционирање својих снага већ и зато што се чини да

трупe лојалне пуковнику Гадафију постепено потискују побуњенике, у прилог чему говоре и борбе у околини града Брега који се налази јужно од другог по величини града Либије Бенгазија [4]. Наиме, САД и НАТО сигурно неће остати пасивно по страни уколико Гадафијеве снаге угуше побуну јер све упућује на добро познати сценарио свргавања неподобних режима који подразумева увођење санкција као и “хуманитарну” војну интервенцију односно ангажовање снага НАТО као и снага САД које на терену реализују спољну политику Западних земаља.

Нарочито је индикативна чињеница да готово и да не постоје објективни извештаји медија, што је сасвим разумљиво јер је нужно потребно створити слику о једном монструозном режиму како би се пружило оправдање за наредне потезе међународне заједнице. Може се разложно поставити питање зашто тек сада стижу извештаји о наводним собама злокобног интеријера у којима су мучени опоненти Гадафијевог режима. Међутим, ретко ко и поставља то питање које свакако више неће бити ни важно када поменути извештаји постигну свој примарни циљ као што је то био случај са фамозним арсеналом за масовно уништење које је поседовао убијени Садам Хусеин.

Не смемо да заборавимо чињеницу да је Савет безбедности *једногласно* донео резолуцију о увођењу санкција Гадафијевом режиму, што најупечатљивије говори да је Либијски лидер буквално остао без подршке. Свет је дубоко уплетен и то пре свега захваљујући економским интересима у унутрашње ствари Либије јер све земље света, укључујући и Кину, имају значајне интересе када је у питању експлоатација црног злата у овој Северноафричкој земљи. Русија би на пример могла да оствари значајну корист од пораста цене нафте на светском тржишту, што представља очевидан пример да је у читав крвави расплет неизбежно уплетена економија која представља кључни мотивациони фактор који одређује и условљава геополитичке односе у савременом свету.

У том контексту и не чуди много однос појединих представника актуелне власти у Србији према кризи у Либији. Председник парламентарног Одбора за иностране послове и Политичког савета Демократске странке Драгољуб Мићуновић изјавио је како је зачуђен

што власти у Београду “ћуте или благо реагују” мислећи при томе на званични изостанак осуде режима Моамера Гадафија. “Морамо много више пажње да посветимо људским правима. Мене не занима шта су претходних година радили српски грађани у Либији и чиме су се бавили већ оно о чему цео свет говори, а то је насиље режима Моамера Гадафија”. Ова изјава председника парламентарног Одбора за иностране послове довољно говори какав је став политичких представника који су брже-боље, попут министра одбране, пожурили да прокламују како је суспендована свака војна сарадња са Либијом. “Добро је сарађивати са многим земљама, али се још једном показало да морамо водити рачуна да ли поједине земље признају и поштују људска права а не само да их гледамо са становишта неких наших економских или политичких интереса, да ли су признали Косово или не”, изјавио је такође Мићуновић.

Свет је дубоко уплетен и то пре свега захваљујући економским интересима у унутрашње ствари Либије јер све земље света, укључујући и Кину, имају значајне интересе када је у питању експлоатација црног злата у овој Северноафричкој земљи.

Све би то било јако лепо да господин Мићуновић и остали који су уједињени у осуди крвавих злочина ствари не посматрају управо из угла сопствених интереса јер се за идејом људских права у савременом свету врло често потезе када се желе замаскирати или оправдати истински себични интереси најмоћнијих светских сила и стога је у поприличној мери дегутантно утркивати се у осуди наводних злочина као да ће на тај начин Србија истински побољшати свој међународни положај.

Дакле, уколико смо искрено забринути због кршења људских права и уколико желимо да осудимо спровођење насиља и злочина против човечности, онда је неопходно да ту осуду упутимо свим актерима у сукобу који нажалост свакога дана узима све више жртава. Осим тога, поменути господин Мићуновић је у читаву причу увукао и предстојећи септембарски самит несврстаних у Београду, изјавивши да ту одлуку треба преиспитати, али се није изјаснио против предстојећег самита НАТО пакта који ће се такође одржати у Београду у јуну месецу, што је веома индикативно јер овај став, као и поменута осуда злочина у Либији, свакако поседује стриктно политичку а не моралну конотацију [\[5\]](#).

Последни дани пуковника Гадафија?

Пише: Владимир Јевтић

четвртак, 03 март 2011 19:42

<http://www.dnevnik.rs/2011/03/03/156729839.php>